

Αγίου Γρηγορίου Θεολόγου: Λόγος εις το Πάσχα - Μέρος 1ο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

1. «Θα σταματήσω εις τον φυλάκιόν μου», λέγει ο θαυμάσιος Αββακούμ (Αββακ. 2, 1). Και εγώ θα σταματήσω μαζί του σήμερα επάνω εις την εξουσίαν και την διορατικήν ικανότητα την οποίαν μου έχει δώσει το Πνεύμα, και θα κατοπτρεύσω και θα αναγνωρίσω ό,τι θα μου φανερωθή και ό,τι θα λεχθή προς εμέ. Και εσταμάτησα και κατόπτευσα. Και να άνδρας ο οποίος κάθεται επάνω εις τα νέφη και ο οποίος είναι πανύψηλος. Η όψις του είναι ομοία προς την όψιν αγγέλου και η στολή του ωσάν λάμπις αστραπής η οποία σχίζει τον ουρανόν (πρβλ. Ναούμ 2, 5). Και εσήκωσε την χείρα του προς την ανατολήν και εφώναξε με δυνατήν φωνήν (η φωνή του ήταν ωσάν φωνή σάλπιγγος και γύρω του υπήρχε πλήθος από μίαν ουρανίαν στρατιάν) και είπε: «Σήμερα ήλθεν η σωτηρία εις τον κόσμον, τον ορατόν και τον άορατον. Ο Χριστός ανεστήθη από τους νεκρούς, αναστηθήτε μαζί του. Ο Χριστός επανήλθεν εις την θέσιν του, επανέλθετε και σεις. Ο Χριστός ηλευθερώθη από τα δεσμά του τάφου, ελευθερωθήτε και σεις από τα δεσμά της αμαρτίας. Αι πύλαι του άδου ανοίγονται, ο θάνατος καταλύεται, ο παλαιός Αδάμ απομακρύνεται και ο νέος συμπληρώνεται. Εάν υπάρχη κάποια νέα δημιουργία εις τον Χριστόν, ανανεωθήτε και σεις». Αυτά έλεγεν αυτός και οι άλλοι ανυμνούσαν, όπως είχε γίνει και προηγουμένως, όταν εφανερώθη εις ημάς ο Χριστός με την επίγειον γέννησίν του, με το «δόξα εις τον Θεόν, ο οποίος βρίσκεται εις τους ουρανούς, και ειρήνη επάνω εις την γην, συμφώνως προς την υπόσχασίν Του προς τους ανθρώπους» (Λουκ. 1, 14). Μαζί με αυτούς λέγω και εγώ τα ίδια προς σάς.

Μακάρι δε να αποκτούσα και φωνήν ισάξιαν προς την φωνήν των αγγέλων, η οποία να αντηχούσε απ άκρου εις άκρον της γης.

2. Πάσχα του Κυρίου, Πάσχα, και πάλιν θα είπω Πάσχα προς τιμήν της Αγίας Τριάδος. Αυτή είναι δι ημάς η εορτή των εορτών και η πανήγυρις των πανηγύρεων, η οποία τόσον πολύ ξεπερνά όχι μόνον τας ανθρωπίνας και τας προερχομένας από την γην, αλλά ακόμη και εκείνας του ιδίου του Χριστού και όσας τελούνται προς τιμήν Του, όσον ξεπερνά ο ήλιος τους αστέρας. Είναι μεν καλή και η χθεσινή μας λαμπροφορία και η φωταψία, την οποίαν εκάμαμεν και ο καθένας μόνος του και όλοι μαζί από κοινού, και κατά την οποίαν κάθε άνθρωπος και σχεδόν κάθε τι το οποίον έχει αξίαν κατεφωτίσαμεν με πλήθος πυρσών την νύκτα, πράγμα το οποίον αποτελεί σύμβολον του μεγάλου φωτός, όπως και ο ουρανός φωτίζει από επάνω, καταυγάζων όλον τον κόσμον με την ωραιότητά του, όπως αι υπερουράνιοι φύσεις και οι άγγελοι, η πρώτη φωτεινή φύσις μετά την πρώτην, επειδή από εκείνην προέρχεται, και όπως η Τριάς από την οποίαν έχει δημιουργηθή όλον το φως, αλλά είναι ακόμη ωραιότερα και πιο επίσημος η σημερινή. Καθόσον χθές μεν το φως ήτο προάγγελος του μεγάλου Φωτός, το οποίον ανασταίνεται, και κατά κάποιον τρόπον μία προεόρτιος χαρά, σήμερα δε εορτάζομεν την ιδίαν την Ανάστασιν, η οποία δεν αποτελεί πλέον αντικείμενον ελπίδος, αλλά έχει ήδη γίνει πραγματικότης και έχει συγκεντρώσει γύρω της όλον τον κόσμον. Ο καθένας μεν λοιπόν με τον τρόπον του ας προσφέρη τον καρπόν του και τον χρόνον αυτόν και ας προσφέρη δώρον εορταστικόν από τα πνευματικά τα οποία αγαπά ο Θεός, μικρόν η μεγαλύτερον αναλόγως προς τας δυνάμεις του. Διότι το να προσφέρη κανείς δώρον αντάξιον προς την εορτήν θα ημπορούσαν ίσως μόλις και μετά βίας να το επιτύχουν οι άγγελοι, οι πρώτοι πνευματικοί και καθαροί και θεαταί και μάρτυρες της ουρανίου δόξης, έστω και αν είναι προσιτόν εις αυτούς κάθε είδος εξύμνησις. Ημείς δε θα προσφέρωμεν τον λόγον, το πιο ωραίον και πολύτιμον από τα μέσα τα οποία διαθέτομεν, υμνούντες και κατ άλλον τρόπον τον Λόγον δια τας ευεργεσίας Του προς τους ανθρώπους. Θα αρχίσω δε από το σημείον αυτό. Διότι δεν ανέχομαι, ενώ προσφέρω ως θυσίαν τους λόγους μου περί του μεγάλου Θύματος και της πιο μεγάλης από τας ημέρας, να μην ανατρέξω εις τον Θεόν και να κάμω από εκεί την αρχήν. Καθαρίσατε προς χάριν μου και τον νουν και την ακοήν και την διάνοιαν, όσοι εντρυφάτε εις αυτά τα πράγματα (επειδή ο λόγος αναφέρεται εις τον Θεόν και είναι θεός), δια να αναχωρήσετε αφού θα έχετε εντρυφήσει πραγματικά εις εκείνα τα οποία δεν τελειώνουν ποτέ. Θα είναι δε ο λόγος μου πλήρης αλλά και συνάμα πολύ σύντομος, εις τρόπον ώστε, ούτε να σάς λυπήση με τας ελλείψεις του, ούτε και να γίνη ανιαρός εξ αιτίας του κορεσμού, τον οποίον τυχόν θα σάς έφερε.

Συνεχίζεται...

Πηγές:imkby.gr -egolpion.com